

EUROPA-KOMMISSIONEN

Bruxelles, den 15.6.2012
COM(2012) 292 final

**MEDDELELSE FRA KOMMISSIONEN TIL EUROPA-PARLAMENTET OG
RÅDET**

Første rapport om anvendelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 764/2008 af 9. juli 2008 om procedurer for anvendelsen af visse nationale tekniske forskrifter på produkter, der markedsføres lovligt i en anden medlemsstat, og om ophævelse af beslutning nr. 3052/95/EF

(EØS-relevant tekst)

**MEDDELELSE FRA KOMMISSIONEN TIL EUROPA-PARLAMENTET OG
RÅDET**

Første rapport om anvendelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 764/2008 af 9. juli 2008 om procedurer for anvendelsen af visse nationale tekniske forskrifter på produkter, der markedsføres lovligt i en anden medlemsstat, og om ophævelse af beslutning nr. 3052/95/EF

(EØS-relevant tekst)

INDHOLDSFORTEGNELSE

1.	INDLEDNING	4
2.	BAGGRUND	4
2.1.	Princippet om gensidig anerkendelse	5
2.2.	Forordning (EF) nr. 764/2008	5
3.	ANVENDELSE AF FORORDNING (EF) NR. 764/2008 I 2009 – 2012	7
3.1.	Oprettelse af produktkontaktpunkter	7
3.2.	Udarbejdelse af listen over produkter	7
3.3.	Meddelelser fra medlemsstaterne	8
3.4.	De årlige rapporter fra medlemsstaterne	9
3.5.	Møder i Det Rådgivende Udvalg for Gensidig Anerkendelse	11
4.	INFORMATION	11
4.1.	Vejledninger	11
4.2.	Håndbog i anvendelsen af traktatens bestemmelser om varernes frie bevægelighed	12
4.3.	Konferencer, seminarer og rundbordsmøder	12
5.	OVERHOLDELSE AF FORORDNINGEN	12
6.	KONKLUSIONER	13

1. INDLEDNING

I overensstemmelse med artikel 12, stk. 3, i forordning (EF) nr. 764/2008¹ ("forordningen om gensidig anerkendelse" eller "forordningen") skal Kommissionen med regelmæssige mellemrum gøre status over anvendelsen af forordningen.

I denne første rapport fra Kommissionen om anvendelsen af forordningen om gensidig anerkendelse indgår resultatet af de tre møder i Det Rådgivende Udvalg for Gensidig Anerkendelse, der er blevet afholdt indtil nu², medlemsstaternes meddelelser til Kommissionen i henhold til forordningens artikel 6, stk. 2, og artikel 7, stk. 2, oplysningerne i de årlige rapporter fra medlemsstaterne til Kommissionen i henhold til forordningens artikel 12, stk. 1³, input fra de nationale produktkontaktpunkter⁴, specifikke input fra de berørte parter samt klager og andragender og spørgsmål rejst i Europa-Parlamentet vedrørende dette område, som Kommissionen har modtaget.

På det ikke-harmoniserede område har forordningen til formål at fastlægge rettighederne og forpligtelserne for på den ene side de nationale myndigheder og på den anden side virksomheder, der i en medlemsstat ønsker at sælge produkter, der markedsføres lovligt i en anden medlemsstat, når de kompetente myndigheder har til hensigt at indføre restriktioner over for produktet i overensstemmelse med nationale tekniske forskrifter. Forordningen anses generelt for at være et nyttigt værktøj og har bidraget til en øget opmærksomhed om princippet om gensidig anerkendelse. Forordningen har mindsket byrden for de erhvervsdrivende, når de i en given medlemsstat ønsker at indføre produkter, der allerede markedsføres lovligt i en anden medlemsstat.

Som det fremgår af denne rapport fungerer forordningen i det store og hele tilfredsstillende, og der er i øjeblikket ikke behov for ændringer. Den viser også, at problemerne med anvendelsen af forordningen synes at være koncentreret om bestemte kategorier af produkter.

2. BAGGRUND

Tekniske hindringer for varenes frie bevægelighed i EU findes stadig i vidt omfang. De opstår, når nationale myndigheder anvender nationale forskrifter, som produkterne skal overholde (f.eks. betegnelse, form, dimensioner, vægt, sammensætning, præsentation, mærkning og emballering), på produkter, der hidrører fra andre medlemsstater, hvor de lovligt fremstilles og/eller markedsføres. Medmindre disse regler er en gennemførelse af afledt EU-ret, udgør de tekniske hindringer, som artikel 34 og 36 i TEUF finder anvendelse på. Dette gælder også, selv om forskrifterne anvendes uden forskel på alle udenlandske og indenlandske produkter.

¹ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 764/2008 af 9. juli 2008 om procedurer for anvendelsen af visse nationale tekniske forskrifter på produkter, der markedsføres lovligt i en anden medlemsstat, og om ophævelse af beslutning nr. 3052/95/EF (EØS-relevant tekst) (EUT L 218 af 13.8.2008, s. 21).

² Disse tre møder fandt sted henholdsvis den 4. marts 2009, den 19. november 2010 og den 30. november 2011.

³ Produktkontaktpunkterne er oprettet i henhold til forordningens artikel 9, og deres opgaver fremgår af artikel 10.

⁴ Disse rapporter dækker perioden fra den 13. maj 2009 – det tidspunkt, fra hvilket forordningen om gensidig anerkendelse har fundet anvendelse – til den 31. december 2011.

2.1. Princippet om gensidig anerkendelse

Princippet om gensidig anerkendelse, som udspringer af EU-Domstolens praksis⁵, er et af midlerne til at sikre varernes frie bevægelighed inden for det indre marked. Gensidig anerkendelse finder anvendelse på produkter, som ikke er omfattet af EU-lovgivning om harmonisering, eller på aspekter af produkter, der falder uden for anvendelsesområdet herfor.

Under princippet om gensidig anerkendelse eksisterer der fortsat forskellige tekniske forskrifter sideløbende på det indre marked. En medlemsstat kan imidlertid i princippet ikke forbyde salg på sit område af produkter, der lovligt fremstilles og/eller markedsføres i en anden medlemsstat, selv om disse produkter fremstilles efter tekniske eller kvalitative specifikationer, som afviger fra dem, der kræves af landets egne produkter. Medlemsstaterne kan kun på meget strenge betingelser fravige dette princip og træffe foranstaltninger, som forbyder eller begrænser adgangen for sådanne produkter til det nationale marked.

Princippet om gensidig anerkendelse på det ikke-harmoniserede område består således af en regel og en undtagelse:

- den generelle regel om, at produkter, der lovligt fremstilles eller markedsføres i en medlemsstat, uanset om der findes en national teknisk forskrift i bestemmelsesmedlemsstaten, har en grundlæggende ret til fri bevægelighed, som garanteres af TEUF
- undtagelsen, der siger, at produkter, der lovligt fremstilles eller markedsføres i en anden medlemsstat, ikke nyder denne rettighed, hvis bestemmelsesmedlemsstaten kan bevise, at det er afgørende vigtigt at indføre egne tekniske forskrifter for de pågældende produkter begrundet i hensynene i artikel 36 i TEUF (hensynet til den offentlige sædelighed, den offentlige orden, den offentlige sikkerhed, beskyttelse af menneskers og dyrs liv og sundhed, beskyttelse af planter osv.) eller i tvingende hensyn, som er stadfæstet i Domstolens praksis, og som kun kan gøres gældende, hvis proportionalitetsprincippet overholdes.

2.2. Forordning (EF) nr. 764/2008

Indtil for nylig var den manglende retssikkerhed om bevisbyrden et stort problem i forbindelse med gennemførelsen af princippet om gensidig anerkendelse. Dette var en af årsagerne til vedtagelsen af forordning (EF) nr. 764/2008 af 9. juli 2008 om procedurer for anvendelsen af visse nationale tekniske forskrifter på produkter, der markedsføres lovligt i en anden medlemsstat, og om ophævelse af beslutning nr. 3052/95/EF.

⁵ Princippet stammer fra den berømte Cassis de Dijon-dom afsagt af Domstolen den 20. februar 1979 (sag 120/78, Rewe-Zentral AG mod Bundesmonopolverwaltung für Branntwein, Sml. 1979, s. 649), og det dannede grundlag for en ny udvikling i det indre marked for varer. Selv om det i begyndelsen ikke udtrykkeligt blev nævnt i Domstolens praksis, er det nu fuldt anerkendt (jf. f.eks. sag C-110/05, Kommissionen mod Italien, Sml. 2009 I, s. 519, præmis 34).

Forordningen omfatter ikke hele området for anvendelse af princippet om gensidig anerkendelse, og det var heller ikke meningen, at den skulle gøre det. I stedet fastlægger den de regler og procedurer, der skal følges af de kompetente myndigheder i en medlemsstat, når de træffer eller har til hensigt at træffe en afgørelse – i overensstemmelse med nationale tekniske forskrifter – der vil kunne hindre den frie bevægelighed for produkter, som lovligt markedsføres i en anden medlemsstat, og som er omfattet af artikel 34 i TEUF.

Derfor skal de nationale myndigheder anvende forordningen, hvis den administrative afgørelse, der skal træffes:

- 1) vedrører et produkt, der lovligt markedsføres i en anden medlemsstat
- 2) vedrører et produkt, som ikke er omfattet af harmoniserede EU-bestemmelser
- 3) er rettet til erhvervsdrivende
- 4) er baseret på en teknisk forskrift og
- 5) har den direkte eller indirekte virkning, at:
 - a) det forbydes at markedsføre produktet
 - b) produktet ændres eller underkastes yderligere undersøgelser, før det kan markedsføres eller forblive på markedet eller
 - c) produktet trækkes tilbage fra markedet.

Forordningen placerer bevisbyrden hos de nationale myndigheder, som agter at nægte markedsadgang. De skal skriftligt gøre rede for de præcise tekniske eller videnskabelige grunde til deres hensigt om at nægte produktet adgang til det nationale marked. Den erhvervsdrivende får chancen for at forsvare sin sag og fremlægge solide argumenter for konkurrencemyndighederne.

At der i henhold til forordningen skal etableres et eller flere produktkontaktpunkter i hver medlemsstat, mindsker også risikoen for, at virksomhedernes produkter nægtes adgang til markedet i bestemmelsesmedlemsstaten.

Filosofien bag forordningen går ud på at kombinere gennemsigtighed og effektivitet: gennemsigtighed i de oplysninger, der skal udveksles mellem virksomheder og nationale myndigheder, og effektivitet ved at undgå enhver form for dobbelt kontrol og prøvning. Den forebyggende dialog, der etableres mellem virksomheder og myndigheder, udnytter fuldt ud instrumenterne til at forebygge og i mindelighed og effektivt at løse problemer vedrørende fri bevægelighed og kan betragtes som den grundlæggende mekanisme i forordningen.

Den største gevinst ved forordningen om gensidig anerkendelse ligger primært i, at den har reduceret de oplysningsrelaterede omkostninger (f.eks. ved at gøre nationale

tekniske forskrifter lettere tilgængelige for SMV'er), og at den dermed har gjort det lettere at drage fordel af frie varebevægelser og gensidig anerkendelse⁶.

Forordningen om gensidig anerkendelse finder anvendelse i alle 27 medlemsstater. Vedtagelsen af den efter bestemmelserne i EØS-aftalen er endnu ikke afsluttet på tidspunktet for udarbejdelsen af denne rapport. Princippet om gensidig anerkendelse finder også anvendelse i forbindelserne mellem EU og Tyrkiet⁷, men forordningen om gensidig anerkendelse som sådan gør ikke⁸.

3. ANVENDELSE AF FORORDNING (EF) NR. 764/2008 I 2009 – 2012

I ovennævnte periode overvågede Kommissionen anvendelsen af forordningen i medlemsstaterne, hovedsagelig, men ikke udelukkende, gennem de meddelelser og rapporter, som medlemsstaterne fremsendte. Kommissionen har også afholdt møder i det rådgivende udvalg.

Kommissionen har desuden gennemført specifikke aktioner for at øge offentlighedens kendskab til princippet om gensidig anerkendelse og forordningen om gensidig anerkendelse i det indre marked.

3.1. Oprettelse af produktkontaktpunkter

I henhold til henholdsvis artikel 9, stk. 1 og 2, skal medlemsstaterne udpege produktkontaktpunkter, og Kommissionen regelmæssigt ajourføre en liste med deres kontaktoplysninger.

3.2. Udarbejdelse af listen over produkter

I henhold til artikel 12, stk. 4, skal Kommissionen offentliggøre en ikke-udtømmende liste over produkter, der ikke er omfattet af EU- lovgivning om harmonisering.

Kontaktoplysningerne for produktkontaktpunkterne offentliggøres i Den Europæiske Unions Tidende⁹. Sammen med databasen med listen over produkter, som ikke er omfattet af EU-lovgivning om harmonisering, findes de nu også online¹⁰, hvilket letter udvekslingen af

⁶ Se herom Pelkmans, J., "Mutual recognition: rationale, logic and application in the EU internal goods market", foredrag afholdt på det XII Travemünder Symposium, 24.–26. marts 2010: "Ökonomische Analyse des Europarechts: Primärrecht, Sekundärrecht und die Rolle des EuGH".

⁷ Tyrkiet har dog for nylig forpligtet sig til at iværksætte den interne procedure for vedtagelsen af sit eget udkast til forordning om gensidig anerkendelse på det ikke-harmoniserede område.

⁸ Forpligtelsen til at anvende princippet om gensidig anerkendelse på produkter, der lovligt fremstilles og/eller markedsføres i Tyrkiet, er baseret på artikel 5 til 7 i afgørelse nr. 1/95 truffet af Associeringsrådet EF-Tyrkiet den 22. december 1995 om iværksættelse af slutfasen af toldunionen (EFT L 35 af 13.2.1996) om afskaffelse af foranstaltninger med tilsvarende virkninger som kvantitative restriktioner mellem EU og Tyrkiet. I henhold til artikel 66 i afgørelse nr. 1/95 skal artikel 5 til 7 i forbindelse med deres gennemførelse og anvendelse på produkter, der er omfattet af toldunionen, fortolkes i overensstemmelse med de relevante domme afsagt af Den Europæiske Unions Domstol. Derfor vil principper, der følger af Domstolens praksis om spørgsmål vedrørende artikel 34 og 36 i TEUF, navnlig "Cassis de Dijon"-dommen, finde anvendelse på EU's medlemsstater og Tyrkiet.

⁹ Kontaktoplysningerne om produktkontaktpunkterne blev første gang offentliggjort i EUT C 185 af 7.8.2009, s. 6.

¹⁰ <http://ec.europa.eu/enterprise/intsub/a12/>.

oplysninger mellem de erhvervsdrivende, produktkontaktpunkterne og de kompetente myndigheder i medlemsstaterne.

3.3. Meddelelser fra medlemsstaterne

I henhold til artikel 6, stk. 2, og artikel 7, stk. 2, skal de nationale myndigheder give henholdsvis de erhvervsdrivende og Kommissionen meddelelse om de afgørelser, der er omhandlet i artikel 2, stk. 1¹¹, og andre afgørelser om midlertidig suspension af markedsføringen af et produkt. I perioden mellem ikrafttrædelsen af forordningen (den 13. maj 2009) og den 31. december 2011 har Kommissionen modtaget 1 524 anmeldelser i henhold til artikel 6, stk. 2, og ingen i henhold til artikel 7, stk. 2.

Af disse meddelelser vedrører 90 % varer af ædle metaller, mens resten vedrører en række forskellige produkter: fødevarer (eller fødevaretilsætningsstoffer/medicin), energidrikke og elektrisk materiel.

Der er indtil nu modtaget meddelelser fra syv medlemsstater. 1 378 af den samlede mængde anmeldelser kommer imidlertid fra én medlemsstat og vedrører varer af ædle metaller.

Dette tyder efter Kommissionens opfattelse på, at medlemsstaterne ikke anmelder alle afgørelser, der falder ind under forordningens artikel 6, stk. 2, og artikel 7, jf. nedenfor.

Det store antal meddelelser vedrørende ædle metaller kan efter Kommissionens opfattelse forklares ved, at der i mange medlemsstater findes permanente kontrolorganer (prøvningskontorer), der er oprettet for længe siden, og som tager sig af prøvning, holdighedsstempling og kontrol af varer af ædle metaller.

Det skal erindres, at Kommissionen tidligere har fremlagt to forskellige forslag om harmonisering af de nationale bestemmelser vedrørende varer af ædle metaller. Det første¹² blev forelagt i 1975 og trukket tilbage i 1977. Det seneste¹³ blev forelagt i 1993. En række medlemsstater (dem med en obligatorisk holdighedsstemplingsordning) var stærke modstandere af disse forslag, og selv efter forelæggelsen af et ændret forslag i 1994 var der stadig modstand i et betydeligt antal medlemsstater. I de følgende år nåede man ikke til enighed, og forslaget blev trukket tilbage den 24. marts 2005.

¹¹ Det vil sige de administrative afgørelser, hvis direkte eller indirekte virkning, er et forbud mod at bringe det pågældende produkt eller den pågældende produkttype i omsætning; en ændring eller supplerende prøvning af det pågældende produkt eller den pågældende produkttype, før produktet eller produkttypen kan bringes i omsætning eller forblive på markedet; eller tilbagetrækning fra markedet af det pågældende produkt eller den pågældende produkttype.

¹² Forslag til Rådets direktiv om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om arbejder af ædle metaller (EFT C 11 af 16.1.1976, s. 2).

¹³ Forslag til Rådets direktiv om genstande af ædle metaller (EFT C 318 af 25.1.1993, s. 5), ændret ved ændret forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om genstande af ædle metaller.

I de efterfølgende domme afsagt af Domstolen på dette område¹⁴ blev det gjort klart, at varer af ædle metaller, der importeres fra en medlemsstat og markedsføres i en anden, og som i en medlemsstat lovligt er påført et holdighedsstempel af et organ, som giver garantier for uafhængighed, og som giver forbrugerne passende oplysninger, skal kunne markedsføres. Der må ikke ske forskelsbehandling mellem godkendte holdighedsstempler påført varer fremstillet i bestemmelsesmedlemsstaten og holdighedsstempler af samme type påført varer, der importeres fra andre medlemsstater¹⁵.

I mangel af harmoniseret EU-lovgivning kan der derfor opnås fri bevægelighed for varer af ædle metaller mellem medlemsstaterne ved at følge de retningslinjer vedrørende gensidig anerkendelse, som fremgår af Houtwipper-dommen¹⁶. Følgelig har Kommissionen ikke i øjeblikket til hensigt at foreslå yderligere harmonisering på dette område.

For så vidt angår fødevarer, tilsætningsstoffer til fødevarer og medicin kan der i lyset af den delvise harmonisering inden for dette område være forskelle i national lovgivning (f.eks. klassificering af nogle produkter som lægemidler eller fødevarer i forskellige medlemsstater, anvendelse af andre stoffer end vitaminer og mineraler ved fremstillingen af kosttilskud osv.), som kan påvirke den frie bevægelighed for disse varer. Der er planlagt en yderligere harmoniseringsindsats i disse sektorer.

3.4. De årlige rapporter fra medlemsstaterne

I henhold til forordningens artikel 12, stk. 1, skal medlemsstaterne hvert år sende Kommissionen en rapport om anvendelsen af forordningen. Rapporten skal mindst omfatte oplysninger om antallet af skriftlige meddelelser, der er sendt i henhold til artikel 6, stk. 1, og den pågældende produkttype; tilstrækkelige oplysninger om alle afgørelser, der er truffet i henhold til artikel 6, stk. 2, herunder begrundelserne for afgørelserne og den pågældende produkttype; og antallet af afgørelser, der er truffet i henhold til artikel 6, stk. 3 – påtænkte negative afgørelser, der ikke er endelig vedtaget – og den pågældende produkttype.

Til dato har medlemsstaterne forelagt Kommissionen tre rapporter: første rapport om anvendelsen af forordningen fra maj 2009 til maj 2010, anden rapport omfattende perioden fra maj 2010 til maj 2011 og en supplerende rapport, der dækker perioden indtil den 31. december 2011. Herefter vil rapporterne skulle følge kalenderåret.

Ud over de oplysninger, der er nævnt ovenfor, har Kommissionen foreslået følgende punkter:

- en analyse af produkttyper og/eller sektorer, som forordningen har været mest anvendt på

¹⁴ De vigtigste sager er Domstolens dom af 22. juni 1982, straffesag mod Timothy Frederick Robertson m.fl., sag C-220/81; Domstolens dom af 15. september 1994, straffesag mod Ludomira Neeltje Barbara Houtwipper, sag C-293/93, Sml. I, s. 4249; Domstolens dom af 21. juni 2001, sag C-30/99, Kommissionen mod Irland, Sml. 2001 I, s. 4619.

¹⁵ Yderligere oplysninger om dette spørgsmål findes i vejledningen "Anvendelse af forordningen om gensidig anerkendelse på varer af ædle metaller", jf. punkt 4.1.

¹⁶ Sag C-293/93. Jf. fodnote 14.

- oplysninger om produktkontaktpunkternes struktur og funktionsmåde (personale, antallet af forespørgsler og deres karakter, eventuelle problemer osv.)
- en vurdering af eventuelle vanskeligheder i forbindelse med anvendelsen af forordningen og forslag til mulige forbedringer
- en evaluering af forordningens virkninger for, hvordan princippet om gensidig anerkendelse fungerer i praksis.

Følgende hovedkonklusioner kan udledes af disse rapporter:

- 1) Udtalelserne fra medlemsstaterne har været næsten enstemmigt positive, hvad angår forordningens evne til at højne informationsniveauet vedrørende princippet om gensidig anerkendelse blandt de virksomheder, der har samhandel inden for EU.
- 2) De fleste afgørelser, anmodninger om oplysninger og klager modtaget af de nationale myndigheder vedrører bestemte kategorier af varer: varer af ædle metaller, fødevarer, tilsætningsstoffer til fødevarer og kosttilskud, byggevarer, gødningsstoffer, reservedele til biler, elektriske produkter og kildevand.
- 3) De bekræfter, at de nationale myndigheder ikke altid meddeler Kommissionen de negative afgørelser, de har truffet. Dette kan skyldes flere forhold:
 - I nogle decentralt forvaltede medlemsstater kan regionale eller lokale organer træffe negative afgørelser – hvilket de også rent faktisk gør – som derpå hverken meddeles den centrale forvaltning (som udarbejder de årlige rapporter) eller Kommissionen.
 - Der synes stadig at være misforståelser med hensyn til anvendelsesområdet for forordningen¹⁷ og med hensyn til forholdet til andre EU-retsakter¹⁸; en hel række negative afgørelser, der rent faktisk er truffet af nogle medlemsstater, er således tilsyneladende ikke blevet taget i betragtning som afgørelser som omhandlet i artikel 2, stk. 1, i forordningen og derfor ikke meddelt Kommissionen.

Virksomhederne, produktkontaktpunkterne og de nationale myndigheder har også gjort opmærksom på en vis usikkerhed med hensyn til, hvordan og hvornår gensidig anerkendelse skal anvendes i praksis. En forstærket informationsindsats, jf. punkt 4, forekommer at være en hensigtsmæssig måde at løse dette problem på. Kommissionen må dog gentage, hvad der er fastsat i artikel 6, stk. 2, og artikel 7, stk. 2, i forordningen, nemlig, at når de nationale myndigheder træffer en afgørelse i henhold til forordningen om gensidig anerkendelse, er de forpligtet til at meddele den til Kommissionen samtidig med til den erhvervsdrivende.

¹⁷ Især hvad angår procedurerne for forudgående godkendelse (der ikke er omfattet af forordningen) i nogle medlemsstater.

¹⁸ Hovedsagelig til direktiv 2001/95/EF om produktsikkerhed i almindelighed.

3.5. Møder i Det Rådgivende Udvalg for Gensidig Anerkendelse

Under de tre møder, der indtil nu har været afholdt i det rådgivende udvalg, der er nedsat ved forordningens artikel 13, har Kommissionen og repræsentanterne for medlemsstaterne¹⁹, drøftet spørgsmål vedrørende anvendelsen af denne retsakt.

De vigtigste emner under drøftelserne på disse tre første møder har været de vejledninger, som Kommissionen har udarbejdet (jf. punkt 4.1), produktkontaktpunkternes rolle, listen over produkter, der er omfattet af forordningen, spørgsmål vedrørende oplysningsforpligtelserne, problemer i forbindelse med anvendelsen af forordningen og vurdering af mulighederne i tilknytning til det telematiknet, der er omhandlet i forordningens artikel 11 om udveksling af oplysninger mellem produktkontaktpunkterne og/eller medlemsstaternes kompetente myndigheder.

4. INFORMATION

Kommissionen har udarbejdet vejledninger om anvendelsen af forordningen i bestemte sektorer og har truffet andre foranstaltninger for at forbedre den måde, hvorpå både princippet om gensidig anerkendelse og forordningen om gensidig anerkendelse forordning fungerer.

4.1. Vejledningerne

Efter anmodning fra medlemmerne af det rådgivende udvalg og med bidrag fra disse har Kommissionen udarbejdet vejledninger (i øjeblikket ni) med praktiske oplysninger om anvendelsen af forordningen i en række tilfælde. De vedrører:

- forholdet mellem direktiv 98/34/EF og forordningen om gensidig anerkendelse
- anvendelsen af forordningen om gensidig anerkendelse på varer af ædle metaller
- forholdet mellem direktiv 2001/95/EF og forordningen om gensidig anerkendelse
- anvendelsen af forordningen om gensidig anerkendelse på kosttilskud
- anvendelsen af forordningen om gensidig anerkendelse på narkotika og psykotrope stoffer
- anvendelsen af forordningen om gensidig anerkendelse på procedurer for forudgående godkendelse
- anvendelse af forordningen om gensidig anerkendelse på skydevåben og andre våben
- anvendelsen af forordningen om gensidig anerkendelse på gødninger og vækstmedier

¹⁹ Og siden 2011 også fra EFTA.

- anvendelsen af forordningen om gensidig anerkendelse på ikke-CE-mærkede byggevarer.

Disse vejledninger, der ikke er retligt bindende, er også blevet offentliggjort på Kommissionens websted om gensidig anerkendelse²⁰. Formålet med dem er at give brugervenlig vejledning om anvendelsen af forordningen, og de vil blive opdateret på grundlag af oplysninger fra medlemsstaterne, myndighederne og virksomhederne og deres erfaringer.

4.2. Håndbog i anvendelsen af traktatens bestemmelser om varernes frie bevægelighed

Anvendelsen af princippet om gensidig anerkendelse kræver et grundlæggende kendskab til princippet om varernes frie bevægelighed. Kommissionen har offentliggjort dokumentet "Free movement of goods. Guide to the application of Treaty provisions governing the free movement of goods", hvori den særlig beskriver princippet om gensidig anerkendelse og kort gør rede for de vigtigste afgørelser fra Domstolen herom. Det kan findes på Kommissionens websted om fri bevægelighed i den ikke-harmoniserede sektor²¹.

4.3. Konferencer, seminarer og rundbordsmøder

Siden 2009 har Kommissionen arrangeret eller deltaget i 12 seminarer om gensidig anerkendelse i det indre marked og anvendelsen af forordningen om gensidig anerkendelse. De vigtigste deltagere var den akademiske verden og specifikke erhvervssektorer fra de områder, der oftest er berørt af gensidig anerkendelse. De nationale myndigheder synes at gå ind for, at der oftere afholdes sådanne seminarer.

5. OVERHOLDELSE AF FORORDNINGEN

I den periode, der er omfattet af denne rapport, har der hverken været særlige domme afsagt af Domstolen eller traktatbrudsprocedurer centreret om anvendelsen af forordningen om gensidig anerkendelse.

Da forordningen gælder umiddelbart, kan den uden videre håndhæves i alle medlemsstater. Som anført i forordningen, bør det af alle afgørelser, som er omfattet af forordningen, fremgå, hvilke retsmidler der findes, således at de erhvervsdrivende kan anlægge sag ved de kompetente nationale domstole eller nævn. Efter Kommissionens opfattelse bør spørgsmål om den korrekte anvendelse af forordningen i konkrete situationer behandles af de kompetente nationale organer, hvilket dog ikke udelukker, at Kommissionen i påkommende tilfælde kan træffe foranstaltninger.

²⁰ <http://ec.europa.eu/enterprise/policies/single-market-goods/free-movement-non-harmonised-sectors/mutual-recognition/>.

²¹ http://ec.europa.eu/enterprise/policies/single-market-goods/free-movement-non-harmonised-sectors/index_en.htm.

6. KONKLUSIONER

På baggrund af ovenstående kan det konstateres, at visse aspekter af forordningen om gensidig anerkendelse kræver fortsat overvågning og kunne præciseres yderligere.

Ud over de særlige kategorier af varer, som er nævnt i punkt 3.3 og 3.4, udgør følgende spørgsmål områder, hvor Kommissionen foreslår, at der gennem Det Rådgivende Udvalg for Gensidig Anerkendelse foretages tæt og løbende overvågning:

- vanskeligheder med at godtgøre, at en vare markedsføres lovligt i en anden medlemsstat
- vanskeligheder med at finde ud af, hvilke bestemmelser der finder anvendelse, og hvilke kompetente nationale myndigheder der er ansvarlige
- medlemsstaternes anvendelse af forskellige prøvningsmetoder og muligheden af at gøre dem kompatible gennem gensidig anerkendelse og
- den rolle, som procedurerne for forudgående godkendelse spiller.

Efter at have taget behørigt hensyn til de indhentede oplysninger om anvendelsen af forordningen finder Kommissionen det ikke nødvendigt på nuværende tidspunkt at fremsætte forslag om ændring af forordningen.

Kommissionen vil dog gerne understrege, at den fortsat vil overvåge det særligt vigtige område gensidig anerkendelse i det indre marked ved: a) at sørge for bedre information og uddannelse; b) at drage fordel af instrumenter til at forebygge problemer i forbindelse med fri bevægelighed og til at løse dem i mindelighed og effektivt og c) anvendelse, om nødvendigt, af de eksisterende muligheder, som EU-retten giver, for at fjerne ulovlige hindringer.

Med henblik herpå foreslår Kommissionen, at undersøgelserne og drøftelserne i det rådgivende udvalg af emner inden for ovennævnte områder fortsættes i perioden 2012-2017 med det formål at analysere, om de eksisterende regler for gensidig anerkendelse fungerer efter hensigten. Hvis der viser sig at være større praktiske forskelle i anvendelsen af forordningen om gensidig anerkendelse medlemsstaterne imellem, kan det være berettiget, at Kommissionen griber ind.

Endelig skal det fremhæves, at gensidig anerkendelse i almindelighed og anvendelsen af forordningen i særdeleshed ikke altid kan tilbyde en løsning til at sikre varernes frie bevægelighed i det indre marked. Harmonisering er fortsat et af de mest effektive instrumenter både for virksomhederne og de nationale myndigheder.

Kommissionen vil derfor i overensstemmelse med forordningens artikel 12, stk. 3, fortsat overvåge anvendelsen og virkningerne af forordningen og evaluere eventuelle behov for fremtidige ændringer i sin næste rapport om anvendelsen af forordning (EF) nr. 764/2008.

xxx

Kommissionen anmoder Europa-Parlamentet, Rådet og Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg om at tage denne rapport til efterretning.